

ODLUKA

Nikolas Sparks

Prevela
Žermen Filipović

Laguna

Naslov originala

Nicholas Sparks
THE CHOICE

Copyright © 2007 by Nicholas Sparks

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Porodici Luis –
Bobu, Debi, Kodiju i Koulu.
Mojoj porodici.*

Izjave zahvalnosti

Dobro, biću iskren. Ponekad mi je teško da napišem izjave zahvalnosti iz prostog razloga što sam kao pisac blagosloven profesionalnom stabilnošću koja u današnje vreme i u mojim godinama deluje kao retkost. Kad pomislim na svoje prve romane i pročitam zahvalnice koje sam, recimo, napisao u romanima *Poruka u boci* ili *Spas*, vidim imena ljudi sa kojima i dan danas radim. Ne samo da imam istog književnog agenta i urednika otkako sam počeo da pišem već i sve vreme saradujem sa istim novinarima, filmskim agentom, advokatom, dizajnerom korica i zastupnicima prodaje, i jednim producentom zaslužnim za tri od četiri adaptacije za film. To jeste lepo, ali pomalo sebi ličim na pokvarenu ploču kad treba da zahvalim ovim ljudima. I pored toga, svako od njih zaslužuje moju zahvalnost.

Naravno, moram početi – kao i uvek – od zahvalnosti koju dugujem svojoj supruzi Ket. U braku smo osamnaest godina i naš zajednički život podrazumeva mnogo štošta – petoro dece, osam pasa (mada ne istovremeno), šest stanova u tri različite države, tri veoma tužne sahrane mojih srodnika, dvanaest romana i jedno delo dokumentarnog sadržaja. Od samog početka, naš je život buran i ne mogu da zamislim da to delim s nekim drugim.

Moja deca – Majls, Rajan, Landon, Leksi i Savana – odrastaju, polako ali sigurno, i veoma ih volim i ponosim se njima.

Osim što spada u red mojih najbližih prijatelja, Tereza Park, moj agent koji radi za *Park Literary Group*, pri tom je i fantastičan prijatelj. Inteligentna, šarmantna i ljubazna, jedan mi je od životnih blagoslova i želim da joj zahvalim za sve što čini.

Moja urednica Džejmi Rab iz izdavačke kuće *Grand Central Publishing* takođe zaslužuje moju zahvalnost za sve što radi. Rukopis sređuje u nadi da će postići najbolje što može i imam sreće što mi je dostupna njena intuitivna mudrost kad su u pitanju romani. Štaviše, srećan sam što je mogu nazvati svojim prijateljem.

Deniz di Novi, čudesna producentkinja filmova *Šetnja za pamćenje*, *Poruka u boci* i *Noći u Rodantu*, moja je najbolja prijateljica u Holivudu. Radujem se odlascima na snimanje jednostavno zato što imamo priliku da se vidimo.

Dejvid Jang, novi izvršni direktor izdavačke kuće *Grand Central Publishing* (mada i ne više tako nov), nije mi postao samo prijatelj, već je i zaslužio duboku zahvalnost ako ni zbog čega a ono zato što imam običaj da rukopis predajem u poslednji čas. Izvinjavam se zbog toga.

I Dženifer Romanelo i Edna Farli su novinari i moji prijatelji i obožavam da radim s njima još otkako je *Beležnica* objavljena 1996. Hvala vam za sve što činite!

Harvi-Džejn Kaul i Sona Vogel obavljaju korekturu i uvek sam im zahvalan što uoče „male greške“ koje se neizbežno pojavljuju u mojim romanima.

Haui Sanders i Kia Kajatian iz UTA, zaslužni su za sreću koju imam sa adaptacijama za film. Cenim sav vaš trud.

Skot Švimer uvek vodi računa o meni i počeo sam o njemu da mislim kao o prijatelju. Hvala, Skote!

Veliko hvala Martiju Bouenu, producentu filma *Dragi Džone*. Jedva čekam da vidim kako će ispasti.

Hvala Flegu za ove divne korice.

I na kraju, veliko hvala Šenon O’Kif, Abi Kuns, Šeron Krasni, Dejvidu Parku, Lin Haris i Marku Džonsonu.

ODLUKA

Prolog

Februar 2007.

Priče su jedinstvene koliko i ljudi koji ih kazuju, a najbolje su one koje se završavaju neočekivano. Barem je Travis Parker zapamtio da mu je kao detetu otac tako govorio. Prisećao se kako bi tata seo na krevet do njega i smešio mu se dok ga je Travis preklinjao da mu priča priču.

„Kakvu priču želiš?“, pitao bi ga tata.

„Najbolju“, odgovarao bi Travis.

Otac bi obično posedeo nekoliko trenutaka ćuteći, a zatim bi mu oči zasjale. Zagrljao bi Trvisa i savršenim glasom se otisnuo u priču zbog koje bi Travis ostajao budan dugo nakon što bi tata pogasio svetla. Uvek je tu bilo pustolovina, opasnosti, uzbuđenja i putovanja koja su se odigravala u malom primorskom gradu Bofortu u Severnoj Karolini, ili u njegovoj okolini. Travis je odrastao u ovom gradiću, koji je i dalje bio njegov dom. Čudno, u većini priča pojavljivali su se medvedi. Grizli, mrki medved, veliki smeđi medved s Aljaske... njegov tata se baš i nije držao stvarnosti kad je u pitanju prirodno stanište medveda. Usredsredio bi se na jezive prizore u kojima medved juri žrtvu po peskovitoj niziji od čega je Travis imao košmarne snove o pomahnitalim polarnim medvedima na ostrvu Šeklford Benks

skoro do svoje dvanaeste-trinaeste godine. No, ma koliko da su ga priče prestravljalivale, svaki put je pitao: „I šta je posle bilo?“

Travis se tih dana sećao kao nevinih tragova nekog drugog doba. Sada je imao četrdeset tri godine i dok je zaustavljao svoja kola na parkingu Opšte bolnice Karteret, gde je njegova žena radila već deset godina, opet je pomislio na pitanje koje je uvek postavljao svom ocu.

Izašao je iz automobila i uzeo cveće koje je poneo. Posvađao se sa ženom kada su poslednji put razgovarali i želeo je više od ičega da povuče izgovoreno i da se pomire. Nije se zavaravao da će cveće popraviti njihov odnos, ali nije ni znao kako drugačije to da izvede. Ne treba ni reći da je osećao grižu savesti zbog onog što se dogodilo, mada su ga oženjeni prijatelji uveravali da je griža savesti temelj svakog braka. To je značilo da je savest na delu, da se vrednosti visoko cene i da je razloge za grižu savesti najbolje izbegavati kad god je to moguće. Ponekad su njegovi prijatelji priznavali da su imali slične padove, a Travis je zaključio da se to može reći za svaki par koji poznaje. Pretpostavljao je da su mu prijatelji tako govorili da bi se bolje osećao, da ga uvere da niko nije savršen, da ne bude prestrog prema sebi. „Svi grešimo“, rekli bi mu, i premda je klimao glavom kao da im veruje, znao je da oni nikada neće razumeti kroz šta prolazi. Nisu ni mogli razumeti. Na kraju krajeva, njihove žene su i dalje svake noći spavale pored njih; niko od njih nije bio razdvojen tri meseca, niko od njih se nije pitao hoće li im brak ikad ponovo biti onakav kakav je nekad bio.

Idući parkingom razmišljao je o svojoj dve kćerke, poslu, ženi. Trenutno mu ništa od toga nije bilo velika uteha. Osećao je kao da ne uspeva ni na jednom polju u svom životu. U poslednje vreme mu se činilo da mu je sreća dostižna koliko i putovanje u svemir. Nije se uvek ovako osećao. Pamtio je dugo razdoblje kad je bio veoma srećan. Ali sve se menja. Ljudi se menjaju. Promena je jedan od neizbežnih zakona prirode i uzima svoj danak. Pravimo greške, rađa se kajanje i ostaju posledice zbog

kojih čak i najjednostavnije radnje poput ustajanja iz kreveta mogu biti gotovo mučne.

Vrteći glavom, prišao je vratima bolnice, zamišljajući sebe kad je kao dete slušao očeve priče. Sopstveni život mu je bio najbolja priča, razmišljao je, od onih kakve bi trebalo da imaju srećan završetak. Posegnuvši da otvori vrata, oseti poznati nalet uspomena i kajanja.

Tek kasnije, kad ponovo pusti da ga uspomene ophrvaju, dozvoliće sebi da se zapita šta će posle biti.

PRVI DEO

Jedan

Maj 1996.

„Kaži mi još jednom zašto sam pristao da ti pomognem.“ Crven u licu i zadihan, Met je nastavio da gura džakuzi prema novo-isečenom kvadratu na suprotnom kraju trema. Noge su mu se klizale, a oči ga pekle od znoja što mu je curio sa čela. Bilo je vruće, prevruće za početak maja. Prokleta prevruće za ovo, to je sigurno. Čak se i Travisov pas Mobi sklonio u hlad i dahtao isplaženog jezika.

Travis Parker, koji je s njim gurao ogromnu kutiju, slegnu ramenima. „Zato što si mislio da će biti zabavno“, reče. Prislonio je rame na kutiju i gurnuo je; džakuzi – težak sigurno dvesta kilograma – pomerio se još nekoliko centimetara. Ako budu napredovali ovom brzinom, džakuzi će postaviti, pa... negde sledeće nedelje.

„Ovo je besmisleno“, reče Met upirući svom snagom u sanduk i razmišljajući da su im, zapravo, potrebne mazge. Leđa su ga bolela. Na trenutak je zamislio kako mu uši otpadaju od napora i poleću od glave kao boce-rakete koje su on i Travis ispaljivali kad su bili deca.

„To si već rekao.“

„I nije zabavno“, progundā Met.

„I to si već rekao.“

„I instalacija neće biti jednostavna.“

„Naravno da hoće“, reče Travis. Uspravio se i pokazao na natpis na kutiji. „Vidiš? Ovde lepo piše, *Jednostavna instalacija*.“ Sa svog mesta pod senovitim drvetom Mobi – čistokrvni bokser – zalaja kao da se slaže i Travis se osmehnu s izrazom osobe veoma zadovoljne sobom.

Met se namršti pokušavajući da dođe do daha. Mrzeo je taj izraz. Dobro, ne uvek. Uglavnom je uživao u bezgraničnom entuzijazmu svog prijatelja. Ali ne i danas. Danas sasvim sigurno nije.

Met posegnu da iz zadnjeg džepa izvadi šarenu maramu. Bila je natopljena znojem, što je, naravno, činilo čuda na zadnjem delu njegovih pantalona. Obrisao je lice i brzim pokretom stisnuo maramu. Iz nje, kao iz pokvarene slavine, kapi znoj potekoše pravo na vrh njegove espadrile. Zurio je u prizor bezmalo hipnotisan a tada oseti kako mu se znoj probija kroz tanku mrežastu tkaninu cipele i cedi među prste kao sluz. E, ovako izgleda pravi kicoš, zar ne?

„Koliko se sećam, kazao si da će Džo i Lerd biti ovde da nam pomognu oko tvog 'malog projekta' i da će Megan i Alison spremi pljeskavice i da će biti piva, i da će – o, da, instalacija ovog čuda trajati najviše dva-tri sata.“

„Dolaze“, reče Travis.

„To si rekao pre četiri sata.“

„Mora da malo kasne.“

„Možda ih uopšte nisi ni zvao.“

„Naravno da sam ih zvao. Dovode i decu. Časna reč.“

„Kada?“

„Uskoro.“

„Aha“, odgovori Met. Gurnuo je maramu u zadnji džep. „I usput budi rečeno – pod pretpostavkom da ne dođu uskoro, kako, zaboga, misliš da nas dvojica postavimo ovo čudo na mesto?“

Travis samo odmahnu rukom i opet se okrenu prema kutiji. „Snaći ćemo se nekako. Pomisli samo kako nam dosad dobro ide. Skoro smo na pola puta.“

Met se opet namršti. Subota je – subota! Njegov dan za rekreaciju i opuštanje, njegova prilika da pobegne od napornog posla, odmor koji je *zaslužio* posle pet dana u banci, onakav dan kakav mu je bio *potreban*! Radi kao referent za kredite, za boga miloga! Treba da pomera papire, a ne džakuzi! Mogao je da gleda utakmicu *Brejvsa* i *Dodžersa*! Mogao je da igra golf! Mogao je da spava duže sa Liz pre nego što krenu kod njenih roditelja kod kojih su odlazili skoro svake subote, a ne da se budi u cik zore i obavlja fizički posao bez prekida osam sati pod sažihućim južnjačkim suncem.

Zastade. Koga on laže? Da nije ovde, sigurno bi proveo dan sa Lizinim roditeljima a to je, da bude pošten, glavni razlog što se odazvao Travisovoj molbi. Ali nije u tome suština. Suština je da mu ovo ne treba. Zaista mu ne treba.

„Meni ovo ne treba“, reče. „Zaista mi ne treba.“

Travis ga izgleda nije čuo. Već je položio ruke na kutiju i zauzimao položaj. „Spreman?“

Met prisloni rame, ogorčen. Noge su mu drhtale. Drhtale! Već zna da će ujutro imati jake bolove i da će morati da popije dvostruku dozu advila. Za razliku od Trvisa, on nije odlazio četiri puta nedeljno u teretanu, niti igrao reketbol, ni trčao, ni ronio po Arubi, ni surfovao na Baliju, niti skijao u Vejlu, niti činio išta od onoga što ovaj momak radi. „Ovo nije zabavno, znaš?“

Travis namignu. „To si već rekao, sećaš se?“

„Au!“, reče Džo nabirajući čelo dok je obilazio oko džakuzija. Sunce je sada već počelo da zalazi, zlatni zraci bleskali su po zalivu. U daljini jedna čaplja polete s drveta i ljupko kliznu površinom zaklanjajući svetlost. Džo i Megan stigli su sa Lerdom i Alison pre nekoliko minuta, za njima su išla deca a Travis im je pokazivao šta su uradili. „Ovo odlično izgleda! Vas dvojica ste sve ovo danas uradili?“

Travis klimnu potvrdno, s pivom u ruci. „Nije bilo strašno“, reče. „Mislim da je Met čak i uživao.“

Džo pogleda Meta koji je, s hladnom krpom preko glave, ležao kao prošac u baštenskoj stolici uz ivicu trema. Činilo se – Met je uvek bio punačak – da mu i stomak visi.

„To mi je jasno.“

„Je li bio težak?“

„Poput egipatskog sarkofaga!“ zakrešta Met. „I to od onih zlatnih koje samo dizalica može da podigne!“

Džo se nasmeja. „Mogu li deca da uđu?“

„Još ne. Tek sam ga napunio, a treba malo vremena dok se voda zagreje. Mada će to po ovakvom suncu ići brže.“

„Sunce će je zagrejati za nekoliko minuta!“ jeknu Met. „Za nekoliko sekundi!“

Džo se isceri. Lerd i njih trojica su zajedno išli u školu još od obdaništa.

„Težak dan, Mete?“

Met skloni krpu i namršti se na Džoa. „Pojma nemaš. I hvala ti što si došao na vreme.“

„Travis je rekao da dođemo u pet. Da sam znao da vam treba pomoć, došao bih ranije.“

Met polako pomeri pogled ka Travisu. Ponekad je zaista mrzeo svog prijatelja.

„Kako je Tina“, upita Travis menjajući temu. „Uspeva li Megan da odspava?“

Megan je ćaskala s Alison za stolom na drugom kraju trema, i Džo baci pogled prema njoj. „Malo. Tina više ne kašlje pa opet može da spava cele noći, ali ponekad mislim da Megan nije željna sna. Makar ne otkako je postala majka. Ustaje iz kreveta čak i kad se Tina ne čuje. Kao da je tišina budi.“

„Ona je dobro majka“, reče Travis. „Oduvek je bila.“

Džo se okrenu Metu. „Gde je Liz?“ upita.

„Trebalo bi da stigne svakog trenutka“, odgovori Met glasom kao da ustaje iz mrtvih. „Provela je dan s roditeljima.“

„Lepo“, primeti Džo.

„Budi pristojan. Dobri su ljudi.“

„Sećam se kako si govorio da ćeš, ako budeš morao još jednom da odslušaš kako tvoj tast priča o raku prostate a tašta se brine hoće li Henri opet dobiti otkaz – čak i ako nije on kriv – gurnuti sopstvenu glavu u rernu.“

Met se mučio da se uspravi. „To nikad nisam rekao!“

„Jesi, jesi.“ Džo namignu ugledavši Metovu suprugu Liz koja se pojavila iza kuće sa Benom koji je šepRTLjao ispred nje. „Ali ne brini. Neću reći ni reč.“

Met nervozno pogleda Liz pa Džoa, a zatim ponovo Liz, proveravajući je li čula.

„Zdravo svima!“ uzviknu Liz ljubazno mahnuvši i vodeći malog Bena za ruku. Otišla je pravo kod Megan i Alison. Ben se otrgao i otšepRTLjao do ostale dece u dvorištu.

Džo vide kako je Met uzdahnuo s olakšanjem. Obešenjački se nasmeja i tiho reče: „Dakle, Metovi tast i tašta. Jesi li ga tako naterao da dođe ovamo?“

„Možda sam ih u jednom trenutku spomenuo“, osmehnu se Travis.

Džo se nasmeja.

„Šta kažete, momci?“ sumnjičavo doviknu Met.

„Ništa“, odgovoriše mu uglas.

Kasnije, pošto su ručali, a sunce zašlo, Mobi se sklopčao pored Travisovih nogu. Slušajući kako se deca praćakaju u džakuziju, Travis oseti kako ga obliva talas zadovoljstva. Najviše je voleo ovako da provede večer, opušten, uz smeh i poznato zadirkivanje. Jednog trenutka Alison je razgovarala sa Džoom, sledećeg je ćaskala sa Liz a onda s Lerdom ili s Metom, i sve tako jer su svi sedeli napolju za stolom. Bez pretvaranja, bez pokušaja da se ostavi utisak i iko ikoga dovede u neprijatan položaj. Njegov je život, ponekad je razmišljao, podsećao na reklamu za

pivo i uglavnom mu je bilo dovoljno da se jednostavno prepusti dobrom raspoloženju.

Žene su naizmenično ustajale da provere šta deca rade. Lerd, Džo i Met su, s druge strane, u ovakvim trenucima svoje vaspitačke dužnosti svodili na povremeno podizanje glasa u nadi da će decu umiriti ili ih sprečiti da nekog zadirkuju i slučajno povrede. Naravno, tu i tamo bi se neko dete razbesnelo, ali većinu nevolja rešavao je brz poljubac u ogrebano koleno ili zagrljaj koji bi raznežio i posmatrača baš kao i dete.

Travis pogleda prisutne za stolom, srećan što su njegovi prijatelji iz detinjstva postali dobri muževi i očevi i što su i dalje deo njegovog života. Ne biva uvek tako. Sa svoje trideset dve godine, znao je da je život ponekad kocka i da je preživeo i previše nesreća i padova od kojih su mu poneki mogli naneti daleko teže telesne povrede nego što je bio slučaj. Ali nije u pitanju samo to. Život je nepredvidljiv. Ostali koje je znao kao mlad već su poginuli u saobraćajnim nesrećama, ženili se i razvodili, postali zavisni od droge ili alkohola, ili se jednostavno odselili iz ove varošice i njihovih se lica nije ni mogao jasno setiti. Koja je verovatnoća postojala da će njih četvorica – koja su se poznavala još od obdaništa – provoditi zajedno vikende i pošto napune tridesetak godina? Vrlo mala, pomisli. Ali nekako, nakon što su zajedno preživeli pubertetske bubuljice, nevolje s devojka i roditeljske pritiske, a potom otišli na četiri različita fakulteta s različitim poslovnim ciljevima, svi su se, jedan po jedan, vratili u Bofort. Bili su pre porodica nego prijatelji, sve do šifrovanih izraza i zajedničkih doživljaja koje niko sa strane nije mogao u potpunosti razumeti.

I žene su im se, začudo, dobro slagale. Poticale su iz različitih sredina i različitih delova države, ali brak, majčinstvo i beskrajno ogovaranje tipično za američku provinciju bili su više nego dovoljni da redovno časkaju telefonom i zbliže se kao sestre koje su se pronašle posle mnogo vremena. Lerd se prvi oženio – on i Alison venčali su se u leto pošto su diplomirali na Univerzitetu

Vejk Forest; Džo i Megan su otišli pred oltar godinu dana kasnije pošto su se zaljubili na poslednjoj godini studija na Univerzitetu Severna Karolina. Met, koji je pohađao Djuk, upoznao se sa Liz u Bofortu i posle godinu dana su se venčali. Travis je na sva tri venčanja bio kum.

Poslednjih godina su se neke stvari, naravno, promenile, uglavnom zbog novih članova porodica. Lerd nije mogao uvek da odlazi na vožnje biciklom, Džo nije mogao da pođe na skijanje u Kolorado neplanirano kao nekad, a Met je gotovo odustao od pokušaja da s Travisom drži korak u većini aktivnosti. No, to je bilo u redu. I dalje su svi imali dovoljno slobodnog vremena i s njima trojicom je – uz dobar plan – još mogao da provede skoro svaki vikend.

Izgubljen u mislima, Travis nije primetio da je razgovor zamro.

„Jesam li nešto propustio?“

„Pitala sam jesi li se skoro čuo sa Monikom“, reče Megan po čijem je tonu Travis zaključio da je u nevolji. Njih se šestero, pomisli, malčice više zanimaju za njegov ljubavni život. Nevolja s ljudima koji su u braku jeste što oni izgleda veruju da bi svako koga poznaju takođe trebalo da bude oženjen ili udat. Svaka žena s kojom je Travis izlazio stoga je podvrgavana suptilnoj ali strogoj proceni, u čemu je naročito prednjačila Megan. Ona je obično bila kolovođa u ovakvim trenucima i uvek je pokušavala da dokuči zašto je Travis toliko krut kad su žene u pitanju. A Travisu, naravno, ništa nije bilo slađe nego da joj uzvрати istom merom.

„Nisam u skorije vreme“, reče.

„Zašto nisi? Ona je fina.“

Takođe je i blago neurotična, pomisli Travis. Ali to nije suština.

„Ona je mene ostavila, sećaš se?“

„Pa? To ne znači da ne želi da je pozoveš.“

„Mislio sam da to upravo to znači.“

Megan je, kao i Alison i Liz, zurila u njega kao da je običan glupak. Momci su izgleda, kao i obično, uživali u ovome. Bio je to redovan deo njihovih večeri.

„Ali posvađali ste se, je li?“

„Pa?“

„Je li ti ikad palo na pamet da je raskinula samo zato što je bila ljuta?“

„I ja sam bio ljut.“

„Zašto?“

„Htela je da idem kod terapeuta.“

„I, pusti me da pogađam – rekao si da tebi terapeut ne treba.“

„Terapeut će mi zatrebati kad budem počeo da zadižem suknju i pletem rukavice.“

Džo i Lerd se nasmejaše, ali Megan nabra čelo. Megan je, svi su znali, bezmalo svakog dana gledala Oprin šou.

„Misliš da muškarcima terapeut ne treba?“

„Znam da meni nije potreban.“

„A kad govorimo o većini?“

„Pošto ja ne spadam u većinu, zaista ne mogu da kažem.“

Megan se zavalila u stolicu. „Mislim da je Monika nešto naslušala. Ako mene pitaš, rekla bih da ti bežiš od ozbiljne veze.“

„Vodiću računa da ne pitam tebe.“

Megan se nagnu napred. „Koliko je trajala tvoja najduža veza? Dva meseca? Četiri meseca?“

Travis se zamisli. „Zabavljao sam se s Olivijom skoro godinu dana.“

„Mislim da Megan ne govori o srednjoj školi“, našali se Lerd. Povremeno su njegovi prijatelji voleli da ga, takoreći, gurnu u vatru.

„Hvala, Lerde“, reče Travis.

„Zašto postoje prijatelji?“

„Menjaš temu“, podseti ga Megan.

Travis zadobova prstima po nozi. „Mislim da bih morao reći... da se ne sećam.“

„Drugim rečima, ne dovoljno dugo da bi zapamtio?“

„Šta mogu da kažem? Ja tek treba da sretnem ženu koja se može meriti s bilo kojom od vas.“

Iako se sve više smrkavalo, video je da su joj njegove reči prijale. Odavno je naučio da je u ovakvim prilikama najbolje da se brani laskanjem, pogotovo što je to obično bilo iskreno. Megan, Liz i Alison bile su sjajne žene. Dobre i odane i obdarene zdravim razumom.

„Pa, samo da znaš, ona mi se dopada“, reče Megan.

„Da, ali tebi se dopada svaka s kojom izlazim.“

„Ne, ne dopada mi se. Lesli mi se nije dopala.“

Nijedna od tri žene nije volela Lesli. Metu, Lerdu i Džou, s druge strane, ni najmanje nije smetalo njeno društvo, naročito kad je na sebi imala bikini. Bila je prava lepotica, i premda nije bila tip žene kojom bi se oženio, lepo im je bilo dok su bili zajedno.

„Samo hoću da kažem kako mislim da treba da je nazoveš“, uporna je bila Megan.

„Razmisliću o tome“, reče Travis znajući da neće. Ustao je od stola pokušavajući da pobegne. „Je li još neko za pivo?“

Džo i Lerd kao jedan podigoše flaše; ostali odmahnuše glavom. Travis krenu ka ručnom frižideru, pa se zadržao kod kliznih staklenih vrata svoje kuće. Utrča unutra i promeni kompakt-disk, slušajući kako nove note dopiru u baštu dok se vraćao donoseći pivo. Megan, Alison i Liz već su ćaskale o Gven, ženi koja ih je frizirala. Gven je uvek imala zanimljive priče, među kojima i mnogo onih o zabranjenim sklonostima svojih sugrađana.

Travis je ćutke pijuckao pivo i gledao u vodu.

„O čemu razmišljaš?“, upita Lerd.

„Nije važno.“

„Šta je?“

Travis se okrenu ka njemu. „Jesi li ikada primetio kako se nazi- vi nekih boja upotrebljavaju kao imena za ljude, a ostali ne?“

„O čemu pričaš?“